

Acsai Roland

A múlttauros

Szereplők:

Férfi (F)

Nő (N)

Réka (R)

Dédmama (D)

(Réka, a dédmama és a Múlttauros csak hangokként, árnyakként és fényekként vannak a színen, nem szereplők játsszák őket, bár egy harmadik női szereplő is játszhatja őket esetleg, ugyanaz mindkettőt vagy mindhármat)

Helyszín: lakások

I.

Nő: *(nézi a férjét, aki szappanbuborékokat fújva az ablak mellett áll)* Olyan vagy most, mint egy buborékfészket építő sziámi harcoshal.

Férfi: Csak egy kicsit békésebb. Nem véletlen, hogy az őseim Békésről származnak. De tényleg, mint Réka régi sziámi harcoshala! Milyen szép buborékfészkeket épített! Várta a nőtényt, pedig egyedül élt egy akváriumban. Elég rosszak voltak az esélyei, de ő született optimista volt. Reménykedése szerintem még őt is túlélte. *(leteszi a buborékfúját)*

N: Mekkora csend! Eltűntek a repülő az égről, kondenzcsíkok sem szabadalják az eget. Néha keresztalakot írtak le odafönt. Ilyenkor maga az ég vetett keresztet. Nincsenek repülő, amik úgy fúrták magukat az égbe, mint vakondok a földbe. A vakondok alagutakat ásnak, a repülő meg fellegutakat, nem?

F: Ez az otthonmaradás ideje. A belső világoké. A lakásoké. A múlté. Valószínűleg ezért kezdtem el gyerekkori helyszínekkel dolgozni az általam tervezett számítógépes játékokon. Az ember rájön, hogy voltaképpen a lakása is egy külön világ, és hogy eddig, a járvány előtt, feleslegesen szaladozott annyit odakint.

N: Egy hónapja vagyunk itthon. Amikor kifelé nem mehet az ember, befelé nyílik meg a tér. Amikor a jövő homályos, kiélesedik a múlt.

F: Tudod, én egyáltalán nem csodálom, hogy a rabok megérnek a börtönökben.

N: De ez nem börtön.

F: Tisztában vagyok veled. Az itthonmaradás számomra nem probléma, tudod. Amúgy is otthonról dolgozom. Neked nagyobb kihívás itthonról

melózni Réka mellett. A laboratóriumi munkát könnyebb bentről végezni. De azért még én is meglepődtem magamon, hogy egyáltalán nem vágyom ki a lakásból. Máskor mentem ide-oda. Sőt olyan is előfordult, hogy közösségi irodában dolgoztam egy időben, emlékszel? Örület! Amikor itt volt a kényelmes dolgozószobám... Az ember rá tud szokni a karanténra, mint a közösségi oldalakra, vagy a like-okra, és utána már ki sem vágyik. Belegondoltál már abba, hogy eddig csak a művészek vágytak a közönségsikerre, ők voltak rászokva erre a „drogra”? Most meg egy átlag nagymama sem bír ki egy napot sem anélkül, hogy ne tegyen ki valamilyen posztot, hogy jöjjenek a like-ok. A like ma a taps, ami nélkül nem csak a művészek, de az egyszerű emberek nagy része sem tud már élni.

N: A böjtben is bent lehet ragadni. Hallottam olyat, hogy valaki a böjti időszak után sem tudta abbahagyni a böjtölést. Nem akart húst enni. Vissza kellett magát szoktatni rá.

F: Így van ez sok mindennel. Amikor hosszú idő után újrakezded a cigizést, nem esik jól, vissza kell rá szoktatnod magad. Egyébként most kezdődik a nagyhét. Érdekes lesz. A nagyhetet kicsiben kell megélnünk, a lakásainkban. A templomok is zárva lesznek.

N: De minden lakás templom lehet egy kicsit...

F: Ha író lennék, nem mernék még írni a járványról. Még túl friss. Nem tudjuk, valójában mit jelent. Csak akkor, ha vége lesz. Visszatekintve. Hogy fogunk emlékezni ezekre a napokra? Ki így, ki úgy, mint mindenre a világon. Attól függ, kit mennyire érintett.

N: De szerencsére videojáték-tervező vagy, nem író.

F: Mi lesz ebédre?

N: Rendeljük pizzát! Vagy mégse. Tegnapelőtt kihagyták belőle a halat. Be fogok telefonálni.

F: A pizzafutár meg rám állt a múltkor. Nem igaz, hogy nem lehet tartani azt a másfél métert! Bezzeg a csomagkihordó, ő tartotta! Én már aszerint rangsorolom az embereket, hogy mennyire tartják a kötelező távolságot.

N: Én nem szívesen fujkálnék szappanbuborékot. A cseppfertőzésre emlékeztem. Mintha egy óriás nyálbuborékai szállnának a levegőben... Brrr!

F: Az eső is cseppfertőzéssel fertőzi meg a földeket.

N: De abból élet nő ki.

F: A jégcsap meg tavasszal fertőzi meg a telet.

N: Te nem szereted a tavaszt.

F: Fogalmazzunk úgy, hogy nehezen viselem az allergiám miatt. Kijön tőle az asztmám is. Azért nem szeretem, ha virágot hozol haza, vagy barkát. Az ablak előtti tujafa olyan, mintha füstölne, amikor fújja a szél. Úgy áradnak belőle a pollenek, mint a fekete füst, mintha el akarna égni láng nélkül.

N: Lassú égés.

F: Az embernek kialakul egy napirendje. Azzal kezdi a napot, hogy megnézi a hírekben, hányan kapták el megint a vírust, és ha nem olyan sokan, akkor könnyebb lesz a lelke. A napirend nagyon fontos. Azt mondják.

N: A gyerekeknek főleg.

F: Réka olyan érzékeny korban van most. Kicsit félek tőle, hogy ebben a nagy bezártságban antiszociálissá válik. Nem is tudom, mit fog kezdeni más gyerekekkel, ha egyszer vége lesz ennek.

N: Amit a többiek. Ne felejtsd el, hogy más is ebben a cipőben jár!

F: Délelőtt online oktatás, délután meg a barátnőivel csetel a tabletjén vagy videótelefonozik. De még így is sokat unatkozik. Régen soha nem unatkozott, emlékszel?

N: Ja, másfél évesen. Abban a korban még nem tudnak unatkozni.

F: Lassan venni kéne neki egy mobilt, hogy elérjük, ha nincs itthon. A tabletet nem viszi ki magával.

N: Most elég, ha bekiabálsz neki a szobájába. Úgysem mehet nagyon sehova.

F: Egyébként hová lett Réka? Az előbb még itt fújta velem a szappanbuborékokat.

N: Talán elment azzal a régi játékkal játszani, ami a rendrakásnál került elő. Tudod, azzal az izével, ami még a tiéd volt. Az most valamiért érdekesebb számára a tabletnél is.

F: Arról a kis labirintusról beszélsz?

N: Nem tudom, mi a pontos neve. Golyóvezető játék, vagy mi.

(visszatérünk a múltba, néhány órával azelőttre)

F: Nézd csak, Réka, mit talált apa! A karantén arra is jó, hogy az ember rendet rakjon a dolgai között, meg talán az életében is. Ez a kamra is kincseket rejt! Például itt ez a játék... még az enyém volt gyerekkoromban.

Réka: Mi van a közepére festve?

F: Egy lény, egy szörny. Félig bika, félig ember. Egy mitológiai alak.

R: Elmeséled a történetét?

F: A Minótauroszt egy labirintusban élt, amit egy Daidalosz nevű férfi épített neki. De jött egy hős, Thészeusz, akinek az volt a feladata, hogy megölje ezt a lényt. Szerelmes lett a király lányába, Ariadnéba, aki egy fonalat adott neki. Thészeusz végzett a szörnyel, és a fonal segítségével kitalált a labirintusból. Szóval az ott a Minótauroszt. *(a játék közepére mutat)*

R: Hol van Thészeusz?

F: Mondjuk, hogy Thészeusz ez a kis fémgolyó. Ha nagyon közelről megnézed azt a kis fémgolyót, láthatod, hogy ott tükröződünk a felületén, mintha mi lennénk bezárva ebbe a régi játékba, mintha mi lennénk Thészeusz. Az a játék neve, hogy *Labirintus*, látod, rá van írva! Még a nagymamámtól kaptam. Azt mondta, csak egyetlenegy ilyen játék van a világon, de nem hittem el neki.

R: Tényleg. Ha az a fémgolyó mi vagyunk, akkor mi a szörny?

F: Jó kérdés!

R: Hogy kell játszani vele?

F: Mozgatnod kell a kezeddal, hogy a golyó a labirintusban eltaláljon a szörnyig, és belepottyanjon abba a lyukba a közepén.

R: Mi történik a golyóval, ha átpottyan a másik oldalra?

F: Ott egy új játék kezdődik. A golyóval ki kell találnod a labirintusból, ahol aztán megint átesik a másik oldalára, és így tovább a végtelenségig...

R: A végtelenségig...

F: Tudod, én régen ezt a játékot nagyon titokzatosnak éreztem, mert a közepe hasonlított a szobámhoz. Meséltem már róla, hogy furcsa gyerekszobám volt? Egy lyuk volt a közepén.

R: Egy lyuk?!

F: Szerencsére volt rajta tető. Meg egy szőnyeg is takarta. A szüleim azt mondták, pince. De soha nem jártunk lent, és soha nem használtuk semmire. Ez még titokzatosabbá tette, még ijesztőbbé. Néha titokzatos hangokat is hallottam lentről. Motoszkálásokat. A képzeletemben az az ajtó egy másik világra nyílt, és mindig kikerültem, sosem léptem a fedelére, nehogy beleessek. Szóval ez a játék egészen megbabonázott.

R: Nekem adod?

F: Hogy neked adom-e? Persze, tessék!

(visszatérünk a jelenbe)

F: Órákat elszórakozik veled. Nekem az az érzésem, hogy egy kicsit többet lát bele, mint ami valójában. Ahogy én is régen.

N: Talán az tetszik neki, hogy a tiéd volt gyerekkorodban.

F: Az valószínűleg kölcsönöz számára némi többletvonzert. Addig, amíg nem kamaszodik. Utána már ellentétes hatása lesz ennek. Közhely, de tényleg olyan gyorsan megnőnek.

N: Mi is gyorsan felnőttünk. Az előbb még gyerekek voltunk, most meg... Nekünk van gyerekünk.

F: Réka! Réka! Hol ez a lány?

N: Réka! Gyere elő, szívem!

F: Biztos elbújt. Olyan helyekre el tud bújni a lakásban, hogy az ember alig találja meg. Emlékszel, a múltkor is meddig kerestük!

N: Van hozzá érzéke.

F: *(keresni kezdik, szaladoznak ide-oda)* Nincs a fürdőben!

N: Megnézem a hálót! Ott sincs!

F: A dolgozószobában... Nincs itt!

N: *(egyre kétségbeesettebben)* A nappali ajtaja mögött?

F: Talán kiment a lépcsőházba... Pedig nem örülök neki.

N: Résznyire nyitva a bejárati ajtó. Itt a labirintusjátéka! Lehet, hogy elejtette. *(a nő felveszi a földről a golyóvezető játékot, a férfi megnézi)*

F: Megrepedt az üvege. Olyan pókhálós lett, hogy alig látni át rajta. És egy helyen ki is lyukadt. *(sajnálkozva megforgatja, koppanás hallatszik)* Hopp, kiesett belőle a golyó! *(el akarja kapni)*

N: Most meg mit csinálsz?

F: Csak meg akarom találni a golyót.

N: Minek?! A játék már úgymint használhatatlan.

F: Begurult az ajtó alá. *(teljesen kitarja az ajtót)* Hát ez meg?! Mi történik itt?!

N: Mi az?

F: Ez valami trükk?! Valaki szórakozik velünk?! Valaki egy tükröt tett ide, ami a mi előszobánkat tükrözi!

N: Ha tükör lenne, mi is látszódnánk benne. Hacsak nem lettünk láthatatlanok. Amit kételek, mert én látlak téged. Te is látsz engem?

F: Ühüm.

N: Ez nem tükör! Nézd! *(benyúl a másik szobába, hogy megmutassa, nem üveg van előttük)*

F: A kijáratú ajtó mögött nem a lépcsőház van, hanem egy másik lakás. Te érted ezt?! A mi lakásunk tükörképe. Egy újabb előszoba. *(belép a másik lakásba)* Gyere! Valószínűleg Réka is erre ment.

II.

N: Azt hiszed, hogy kiment az ajtón, és...

F: És átjött ebbe a másik lakásba. Ugyanolyan az asztal, a mikró...

N: Csak a mosogatóban kevesebb valamivel a mosatlan...

F: És ez is más! Ez a virág! Emlékszem, hogy mára kinyílt az asztalon, de ez még nem bontotta ki a szirmait.

N: Réka, kislányom!

F: Nincs ebben a lakásban sem. A kamraajtó nem a kamrába nyílik, hanem egy másik, ugyanilyen lakásba!

N: Akkor ez egy... labirintus. Hogy fogjuk itt megtalálni?

F: Talán minden a középpont felé tart. Valamiféle gravitáció szerint. A labirintus közepe felé.

N: Reméljük, a közepén nem a Minótauros vár bennünket! Hogy akarsz engedelmeskedni annak a bizonyos gravitációnak?

F: A függőleges gravitáció a testre hat, a vízszintes gravitáció talán a lélekre.

N: Nem gondolod, hogy ez egy kicsit így túl elvont?

F: Ez egy elvont világ. A megoldása sem racionális válaszokat igényel. *(a férfi a padlót kezdi fürkészeni)*

N: Mit csinálsz már megint?

F: A golyót keresem. *(a férfi a zsebébe dugja a játékot)* Eltűnt.

N: Kell valaminek lennie, ami... Nézd! A fürdőszoba ajtaja nyitva van. Mi mindig be szoktuk csukni. Talán Réka hagyta úgy, hogy követhessük.

F: Igazad van, menjünk! Okos lány. A fürdőszobaajtó is egy másik lakásba nyílik. Erre ment. A nyitott ajtó lesz a mi Ariadné-fonalunk, ami segítségével visszatalálunk majd. Mi is nyitva hagyjuk őket magunk mögött.

N: Reméljük, nem jön egy huzat, hogy becsapja őket! A bútorok...

F: Ezek a régi bútoraink. A lakások egyre régebbiek. Mintha visszafelé haladnánk az időben.

N: Emlékszel arra az időszakra, amikor Réka elalvás előtt mindig arra kért, hogy mesélj a gyerekkorodról?

(a múltban vagyunk, a férj este a gyerekkoráról mesél a kislányának, a férj ül, a kislány nem látszik, csak a takarója)

F: A Fácános egy erdőfolt volt a szántóföld közepén, amit mezőgazdasági út vágott ketté. Alatta keskeny árok futott vízzel. Az erdőfolt jobbára gesztenyefákból és akácákból állt. Nevét onnan kapta, hogy itt tenyésztette a helybeli vadász-társaság a fácánokat, amiket később kilőttek.

A fácánnevelést oldalról kerítés fogta körbe, felülről zöld műanyag háló fedte. A Fácános körül mindig sok volt a fácán, és sok színes és üres sörétes hüvelyre bukkant az ember. Sokszor kibicikliztem a Fácánoshoz. Az is előfordult, hogy

vadászokba botlottam. Ilyenkor megpróbáltam minél több fácánt elriasztani a környékről. A vadászok nem értették az igyekezetemet. Azt mondták, hogy számukra a fácán olyan, mint nekem a csirke. Én viszont az ő logikájukat nem értettem. Miért nem esznek ők is csirkét?

De azon a napon nem a fácánok érdekeltek, hanem az egyik öreg gesztenyefa, aminek a törzsén egy odú sötétlett. Nem nagy odú, csak akkora, hogy egy gyerekkéz, vagyis egy olyan, mint az enyém, éppen beférjen rajta. Arra készültem, hogy kifosszak egy seregélyfészket. Mert az odú jogos tulajdonosai a seregélyek voltak.

Megálltam a fa alatt, és kisvártatva meghallottam a halk csivogást, mintha a seregélyfiókák két etetés között álmukban beszélnének. A fatörzsnek támasztottam a biciklit, felálltam a nyeregre, és mászni kezdtem. Mivel az odú nem volt magasan, hamarosan elértem.

A fiókák a fa legfelső évgyűrűinek közepén kuporogtak. Úgy éreztem, mintha évtizedek választának el tőlük – mintha az időbe nyúltnék vissza, amikor bedugtam a kezem az odúba.

Lehunytam a szememet: először a nagyapámat láttam meg, ahogy sok évvel azelőtt hazafelé tartott a kubikostalicskájával, azzal a talicskával, ami jóval később az udvarukon rozsdásodott, és néha tologattam. Aztán még beljebb toltam a kezem az üregben, és dédapám képe jelent meg előttem, ahogy a tehenével szántott. Aztán a következő pillanatban megérintettem az egyik tollasodó madarat.

De mintha nem is egy madárfiókát, hanem magát a fa szívét érintettem volna meg. Ott dobogott a kezemben.

És a szívem is együtt kezdett dobogni vele.

Együtt dobogni a fa szívével, a fácánokéval, a vízben lapuló törpeharcsáéval... és itt a vége.

(megint visszatérünk a jelenbe)

N: Arra kért, hogy mesélj a gyerekkorodról, aztán meg azt mondta, hogy most ő fog mesélni az ő gyerekkoráról.

F: És elmondta ugyanazt a történetet, amit az előbb én meséltem neki. Csak úgy, mintha ő lett volna a főszereplője.

(megint a múltban vannak, a kislány hangja hallatszik)

R: Amikor kicsi voltam, nem városban laktam, hanem vidéken, mint a nagymamáék, és kimentem egy helyre, amit Fácánosnak hívtak, mert sok volt ott a fácán. Biciklivel mentem, és megálltam egy fa alatt, amin volt egy lyuk, egy odú, és csipogott benne valami. Én felmásztam a fára, nagyon magas volt, de nem féltem. Nagyon ügyesen tudtam fára mászni. Aztán beledugtam a kezem az odúba, és megérintettem a nagyapát, meg a dédapát, és nagyon örültek neki, hogy az unokájuk megsimogatja őket. Aztán kivettem a nagyapát is meg a dédapát is az odúból, meg a dédpapa tehenét is, és hazavittem mindhármat. Otthon egy cipősdobozba tettem őket, amit papírral béleltem ki, és mindennap megettettem őket szöcskével.

F: Szöcskét ettek?

R: Igen. Meg tésztát. Feltét nélkül, ahogy én szeretem.

F: A tehen is?

R: Az is.
F: És mi lett a seregélyfiókával?
R: Azt az odúban hagytam, azt nem szabad kiszedni, mert szomorú lesz az anyukája. Nem tudtad?
F: De tudtam. De te még nálam is többet tudsz.
R: Ezért vagyok itt neked.
F: Miért?
R: Hogy megtanítsalak erre-arra.
F: Mikre?
R: Dolgokra.
F: Milyen dolgokra?
R: Hogy a fiókákat nem szabad kiszedni, és hogy a nagypapáék szöcskéket is esznek.
F: Ezek fontos dolgok.
R: A legfontosabbak. De most már menj aludni, jó éjt!
F: Megyek. Eddig azt hittem, hogy én altatlak téged, de ez úgy látszik, hogy nem így van. Te altatsz engem.
(*visszatérnek a jelenbe*)
N: Mi van, ha Réka most is ezt csinálja?
F: Mit?
N: Meg akarja ismerni a múltat. A múltunkat.
F: Nem tudom, hogy örüljek-e ennek. Egy ember életében olyan dolgok is akadnak, amik nem kisgyerekeknek valók.
N: Enyhén szólva. Honnan tudja Réka, hogy merre kell mennie? Nem értem.
F: Talán rájött valamire.
N: Mire?
F: Hogy ez a labirintus kicsit olyan, mint egy fatörzs gyűrűi. Koncentrikus körökből áll, és minden lehetőségnél egy belsőbb körre kell csatlakozni. Mint abban a labirintusjátékban. Addig mozgatod a kezeden ide-oda, amíg a golyó el nem éri a célt, ami egy lyuk. Akkor a golyó átesik a másik oldalra, és máris egy másik játékban vagy.
N: Menjünk tovább!
F: Egy újabb lakás.
N: Odanézz, ott van Réka, megtaláltuk!
F: Psz!
N: (*suttogva*) Mi az?
F: (*az ajtófélfa mögül leskelődnek*) Az nem ő. Vagyis ő, de egy régebbi énje.
N: Tényleg. Itt még kisebb. Abban a cuki kis ruhájában van, amit úgy szeretünk.
F: A sziámi harcoshalát eteti, amit tőlem kapott az egyik májusi délután. Emlékszem, ahogy ott ült az autó hátsó ülésén, és boldogan szorongatta a vízzel teli zacskót, amiben az a kékeslila, fátyolfarkú hal lebegett. Alkonytak nevezte el. Egy darabig megvolt. Aztán elpusztult szegény.
N: Mint az én gyerekkori halaim, amikor leszakadt alattuk a polc. A sziámi harcoshalnak is volt valami köze a labirintushoz, ha jól emlékszem...

F: Tényleg. Igazad van! Ezek szerint nem véletlenül került hozzánk az a hal. Ez a labirintusdolog már régen kísértett bennünket.

N: Mi köze is van hozzá a halnak? Te vagy a nagy zoológus, ezt te jobban tudod.

F: Attól, hogy én ütöm le a lakásba repült bogarakat, még nem vagyok zoológus...

N: Szóval, hogy jön össze a sziámi harcoshallal a Minótauroszt?

F: Úgy, hogy a labirintkopolytús halak közé tartozik.

N: A kopolytújában egy labirintus van?

F: Valahogy úgy, és abban bolyong egy oxigénbuborék-Thészeusz.

N: Eléggé felfuvalkodott lehet, és az egész ember egy lufi. Kipukkad és kész.

F: De hol vagyunk mi?

N: Hol lennének? Hát itt.

F: Mármint a mi régebbi énjeink. Biztosan nem hagytuk csak úgy magára a lányunkat.

N: Réka idenézett! De nem vett észre bennünket. Számára valamiért nem lát-szunk.

F: Odanézz, ott jössz te!

N: Kevesebb ősz hajszálam volt.

F: Én szeretem az ősz hajszálaidat. És ott vagyok én! Szokás szerint dolgozom. Egy régi játékomon. Ezt mennyire szerettem!

N: Te mit mondanál a fiatalabb énjeinknek?

F: Nem tudom. Miért, szerinted mi bölcsebbek vagyunk, mint ők?

N: A tapasztalat csak számít valamit, nem? Már többet tudunk náluk. Tudjuk, hogy mi van még előttük.

F: Ők meg ahhoz vannak közelebb, ami mögöttünk van. A múltunkhoz. Frissebben emlékeznek még rá. Szóval egy-egy az állás. Vagyis nagyjából ugyanannyit tudnak, mint mi. Jobban emlékeznek még arra az időre is, amikor megismerkedtünk. Az első közös éjszakákra. A csókokra. Beszélgetésekre. Különben sem mondhatnánk nekik semmit. Ugyanis nem látnak és nem hallanak bennünket. Gyere, sok lakás van még előttünk! Mi az, nem jössz?

N: Olyan jó nézni őket. Akarom mondani, magunkat.

(megfogja a nő kezét, és továbbmennek)

F: Egy egészségügyi maszk. Még a műtősruhához kaptam, amit a szüléshez kellett volna felvennem, de nem került rá sor a császármetszés miatt. Később kidobtam. Még nem gondoltam rá, hogy szükségünk lehet rá. Elvisszük magunkkal, most jól jöhet. De egy darab kevés lesz...

N: Megnézzük a szomszédos lakásokat is! Olyan furcsa azt mondani, hogy szomszédos, hiszen azok még mindig a mi lakásaink... na, mindegy! Réka visszafelé halad az időben, de mi lenne, ha mi szétnéznénk a környéken kicsit? Ha ezen a gyűrűn maradnánk egy darabig? Mennyi idő múlva dobtad ki a műtősruhát?

F: Már nem emlékszem. Pár hét, azt hiszem.

N: Annyi elég lesz. A környező lakások még azt az állapotot őrzik.

F: Azt akarod, hogy ne kövessük Réka nyomait, hanem szedjük össze előbb pár maszkot?

(a nő bólint, elindulnak, szaladgálnak egyik lakásból a másikba)

N: Látod, mondtam, itt is van egy! (továbbmennek)

F: És itt is! (továbbmennek)

N: Ez az!

F: Megvan!

F: Mennyi maszkunk van?

N: Négy.

F: Annyi elég lesz. Ne menjünk tovább, hogy el ne tévedjünk... Azt hiszem, már késő, eltévedtünk. Erre kell menni, vagy erre?

N: Amikor régen... na jó, egy hónapja... autóba ültünk, mindig én navigáltalak az utcák között. Nekem jobb a tájékozódási képességem. Kitalálunk. Én leszek a GPS-ed. Azt hiszem, hogy... arra kell menni.

(némi tévelygés után visszatérnek oda, ahonnan elindultak a maszkkeresésre)

F: Innen indultunk a maszkkeresésre. Kövessük tovább a nyitva hagyott ajtókat!

(a férfi egy zárt ajtó előtt áll, és azt rángatja, a feleségét nem látni)

F: Jól vagy? Beszorult ez a rohadt ajtó! Megpróbálom kinyitni. Hé, mondj már valamit! Úristen, mi történhetett velem?! Nem válaszol. Egyedül maradtam?! (végül kirántja az ajtót, magához öleli a feleségét) Bementél a kamrába, aztán nem jöttél ki. Én vártam egy darabig, aztán elkezdtelek szólongatni, de nem feleltél. Aztán meg rángatni kezdtem az ajtót, de mintha belülről húzta volna valaki.

N: Nem, pont fordítva történt. Te mentél be a kamrába, hogy megnézd, ott van-e a régi játékok, és te nem jöttél ki onnan. Én kiabáltam, és te nem válaszoltál.

F: De én a folyosón állok?

N: Most már igen. De az előbb még én voltam a folyosón és te voltál a kamrában. Én rángattam az ajtót, és nekem tűnt úgy, mintha belülről húzná valaki.

F: Akkor... én húztam az ajtót, mert azt hittem, hogy te szorultál a kamrába, és ki akartalak menteni?

N: Attól tartok, valahogy így történt...

F: De én megesküdnék rá, hogy...

N: Gyere, utol kell érniük Rékát, mielőtt valami baja történik!

(folytatják az utat)

N: Hallod ezt?

F: Suttogás. Szerinted van itt valaki rajtunk kívül?

N: Ezek a mi hangjaink. A mi suttogásaink. (hallgatóznak) Azaz a suttogásaink visszhangjai. Itt pattognak a falak között. Nélkülünk is. Akkor még milyen szerelmes dolgokat mondtál nekem.

F: Tényleg. Miért, most már nem?

N: Hát nem annyira.

F: Tudod, a gyerek meg a munka. Annyi minden veszi el a figyelmet. Meg az energiát. De igazad van, jó lenne megint így beszélni egymással. (megint megfogja a felesége kezét)

N: Nézd csak, árnyékok! A mi régi árnyékaink. Összebújva csókolóznak. Mintha ráfestette volna valaki őket a falra. Furcsa freskó.

F: Hogy maradtak meg? A testünk már eltűnt előlük.

N: Talán valami a falra égette őket. Hallottam már ilyesmiről. A hirosimai árnyékok. Az atomtámadás után. Az emberek árnyékai ott maradtak a falakon. Persze a mi árnyékainkat nem bomba festette oda. Talán az erős érzelmek égették őket a falra, amik akkor bennünket körbevettek, és kisugároztak belőlünk. Az orgazmus robbanása, nem tudom. Remélem, ezt Réka nem vette észre!

F: Menjünk a következő lakásba! Megéheztem. Megnézem, mi van a hűtőben. Nem sok minden. Akkor még valószínűleg agglegény voltam. Egy párizsi meg egy tej. Elég magányosnak érezhették magukat akkoriban az ételek.

N: De több helyük volt. Gyakorolták a „szociális távolságtartást”.

F: Kérsz?

N: Nem tudok enni.

F: Azért ez a hűtő jelképez is valamit.

N: Mit?

F: Nem akarok érzelmős lenni...

N: Ilyenkor lehet. A „lét peremhelyzeteiben” (*ironikus hangon*) talán megengedhető.

F: Szóval nekem azt jelképezi, hogy mennyivel üresebb volt az életem nélküled, és Réka nélkül, és mennyivel... hidegebb. De mit tud meg Réka ezekből a falakból? Ezekből a szobákból?

N: Mintha a levegőben nem oxigén lenne, hanem emlékek. Én is érzem őket, amikor lélegzem. Én is többet megtudok rólad... Elég sok a szennyes. Betegyek egy mosást? És visszafelé majd kiszedjük... Kazetták... Kétkazettás magnó és lemezek is! Bakelit. Miket hallgattál akkoriban? Leonard Cohen. Nick Cave. Jean-Michel Jarre...

F: 2000 körül járhatunk.

N: Gyorsan haladunk.

F: Az ember ilyenkor jön rá, hogy egy emberélet nem is olyan hosszú. Azért most jelentősen megnőtt a lakásunk négyzetméterszáma. Képzeld el, mi lenne, ha ennyi lakás után kéne fizetnünk a közös költséget!

(*megcsörren egy vonalas telefon a lakásban*)

F: A régi, vonalas telefonom cseng...

N: Ki lehet az?

F: Honnan tudjam.

N: Mit csinálsz?

F: Felveszem.

N: Remélem, nem egy régi nőd az!

F: Halló?

Tőreki: Szia! Hogy vagy?

F: Ööö... Jól, kösz, csak a kislányom most...

T: Milyen kislányod?! Nincs is kislányod. Ja, hogy ez egy vicc akar lenni! Vagy így emlegeted az új számítógépedet? Haha!

F: De nekem tényleg született egy... Bocs, igazad van, csak hülyéskedtem.

T: Programozóhumor! Holnap megyek arra az útra. Tudod, Németországba. Arra a játékefejlesztő találkozóra. Csak el akartam köszönni! Onnan nem hívlak. Drága lenne. Ha visszajöttem, majd dumálunk!

F: Jó utat... Vagyis...
(Tőreki leteszi, a férfi még a kezében tartja a kagylót, aztán ő is visszateszi)

N: Mi bajod van? Ki volt az?

F: Tőreki.

N: Tőreki, a mestered? Aki miatt te is videojáték-fejlesztő lettél?

F: Ő. De nem csak miatta lett belőlem videojáték-tervező. Sokáig azt hittem, csak miatta, de ma rájöttem, hogy elsősorban amiatt a játék miatt, amit ma megtaláltam rendrakás közben. Vissza kell hívnom!

N: Miért? Szerintem nem kéne vele húzni az időt. Tőreki már meghalt, ugye?

F: Éppen ezért kell visszahívnom. Tőreki azon az úton halt meg, amire most indul. Figyelmeztetnem kell, hogy maradjon otthon!

N: Csak bolondot csinálnál magadból, úgysem hinne neked! Azt gondolná, megőrültél, vagy ittál, vagy mit tudom én!

F: Akkor is fel kell hívnom! Mi is a száma? Megvan!
(a férfi tárcsázik)

N: Nem veszi fel?

F: Nem. Nem is kapcsolja. Azt mondja, nincs ilyen szám, próbáljam újra.

N: Emlékszel a telefonszámára?

F: Tudod, milyen jó a számmemóriám. A francba! (lesöpri a telefont a helyéről)

Nem tudok rajta segíteni. Holnap elutazik, és sohasem tér vissza. Menjünk!

N: Ugyanolyan lakások. Egyik a másik után. Hányadikban vagyunk már?

F: Nem számolom.

N: Megpróbálom kinyitni az ablakot.

F: A helyedben nem tenném!

N: Miért?

F: Ezért.

N: Mi ez? Mi ömlik befelé? Mindjárt betemet bennünket!

F: Gyorsan! Vissza kell zárni az ablakot! Nyomd! Erősebben! Még!

N: Hú, ez szoros volt.

F: Sikerült.

N: Mi ez? (leguggol)

F: Mintha hamu lenne. Az évek hamuja. A múlté. Ami a kinti fákból, házakból és égből maradt.

N: Menjünk tovább!

F: Ez már nem a mi lakásunk. Ez olyan, mint egy...

N: Hajó! Ez egy hajólakás. Felismerem. Itt laktam egy darabig, amikor Párizsban éltem. Hogy kerültünk ide?

F: Valószínűleg elértünk ahhoz az időhöz, amikor a társasház, aminek a negyedik emeletén a lakásunk is van, még nem épült fel.

N: Nemcsak a te emlékeidből áll a labirintus, hanem az enyéimből is.

F: Ahhoz képest, hogy karantén van, elég messzire eljutottunk.

N: Ráadásul úgy, hogy ki sem tettük a lábunkat az utcára. Érzed, milyen lágyan ringatózik?

F: Kicsit hűvös van.

N: Meg pára. Párás hideg. Sokat fáztam itt. Hasonló módon fejezi ki a megismerkedésünk előtti életemet, mint a te hűtőd.

N: Milyen évszak lehet? Attól tartok, tél.

F: Amikor otthon párizsit ettem a magányos konyhában, eszembe juthatott volna, hogy van egy lány, aki Párizsban él most, és egyszer majd a feleségem lesz...

N: És akivel majd együtt kell lenni egy lakásban hónapokat a járvány miatt.

F: De milyen jól jártam, hogy veled kell ezt megtennem! Amikor itt éltél volt... Ööö... barátod.

N: Nem mindegy?

F: Akkor volt.

N: Már meséltem róla. Meg különben is. Benne van minden a levegőben. Az emlékek. Szippants bele!

F: Már megtettem volna, de tudod, hogy allergiás vagyok. Alig kapok levegőt, annyira be van dugulva az orrom.

N: De most beszéltük meg, hogy tél van. Akkor nem lehet pollenallergiád. Nem lehet, hogy te az emlékekre is allergiás vagy?

F: Úgy érted, a múltra? Nem hinném. Legfeljebb a porra. Ami a múlttal jár.

N: Mit művelsz?

F: Kezet mosok. Régen mostam már kezet. Nekem nem új ez a mostani kézmosásmánia. Gyerekkoromban rettegtem a betegségektől, folyton mostam a kezemet. Anyuék mindig azt kérdezték, hogy műteni mész? A könyökömmel nyitottam ki az ajtókat. Most minden ember úgy él, ahogy én éltem régen.

N: Ez az ajtó hová vezethet?

F: Még nem jártam ebben a lakásban. Ez megint a te emléked.

N: Ez a régi otthonunk. Itt nőttem fel. Minden olyan, mint anno. Várj! Mégsem! Az akvárium lekerült a gyerekzsoba polcáról a földre. Vajon ki tehette oda? Talán Réka. Tudta tőlem, hogy mi vár a halakra, ha ott maradnak.

F: Amikor egyszer beléptél a szobádba, azt láttad, hogy az akvárium leesett a földre, mert leszakadt a polc, és összetört. Emlékszem. A halak élettelenül a szőnyegen. „A halacskáim!” – borultál le melléjük, és zokogtál. Telesírtad a szobát könnyel, és a halak feléledtek a vízben.

N: Csak a vége nem stimmel a te változatodnak. A halak sajnos elpusztultak.

F: De most már nem. Réka megmentette őket.

N: Pedig ezek nem is labirintkopolytús halak voltak.

F: Mi ez? Hallod?

N: Tapsolnak.

F: Nyolc óra. Az egészségügyi dolgozókért tapsolnak az emberek az erkélyeken.

N: A nyolcvanas években? Kizárt.

F: Nem, nem ott. Hanem a... jelenben. Valahogy áthallatszik ide. Mintha a jelennek a múlt egy másik oldala lenne.

N: Mint egy fal két oldala. Azon is áthallatszik a hang. Mi lenne, ha kiabálni kezdenénk? Ha segítségért kiabálnánk, hogy eltévedtünk...

F: Hol, a lakásban? Azt akarod kiabálni, hogy „segítség, eltévedtünk a nappalinkban”? Különbösen sem tudnának segíteni. Esetleg a hangunkat hallanák, vagy azt sem, és ha belépnének a lakásunkba, üresen fogadná őket.

N: Ez elég hátborzongató. Akkor most Nyíregyházán vagyunk.

F: Pár száz kilométerre Budapesttől, és harminc évnnyire.

N: Talán csak huszonöt. Ne öregíts, légy szíves!

F: Mennyi liszt van nálatok, és mennyi vécépapír! Már akkor is a járványra készültetek?

N: Sötétedni kezd odakint. Vedd elő a telefont! Azzal kell világítanunk! *(innen kezdve a telefontal világítanak, a színpadon félhomály)*

N: Neked ismerős valahonnan ez a lakás? Itt nem laktál, ugye? Akkor meg hogy kerülünk ide?

F: Nem laktam, de elég sok időt eltöltöttem itt. Iskola után mindig ide jöttem.

N: Nézd, egy nyúl!

F: Gyere ide! *(felveszi a nyulat és simogatni kezdi)*

N: Azon a fotón te vagy gyerekkorodban a nővéreddel, ugye? *(egy falon lévő fotóra mutat)*

F: Igen, egy fekete-fehér fotó, amit kiszíneztek. Akkoriban még így csináltak színes fotókat. Ez a nagymamám lakása. Réka dédmamájáé.

Dédmama: *(elég egy hang, színészt nem igényel, úgyis szellemszerű, legjobb lenne, ha egy fény sugar jelképezné, a hangja pedig felvételtől mehet, nem kell jelen lenni egy szereplőnek):* Hát ti meg kik vagytok, mit kerestek itt?

F: Mi vagyunk, nagymama. Az unokája, meg a felesége. *(a feleségéhez fordul, és suttog neki)* Hall bennünket. A nagymamám időskorára megvakult, de úgy lát-szik, talán éppen ezért kifejlődött valamiféle „lelki füle”, amivel hall bennünket, nem úgy, mint a fiatalabb énjeink, vagy Réka kisebb változata.

N: Lelki fül? Nem csak lelki szem van? Jó, hogy nem jössz rögtön „lelki szag-lással”, meg „lelki tapintással”, meg „lelki ízleléssel”...

F: Abbahagynád? De van egy másik magyarázat is arra, hogy miért érzékel bennünket. Ez pedig az, hogy már halott.

D: Ma olyan nagy a forgalom itt.

N: Ne állj olyan közel hozzá! Nehogy elkapjon valamit!

F: Igazad van. Nem vagyunk betegek, de sohasem lehet tudni. A legjobb, ha tartjuk az egészségügyi távolságot. *(a férfi hátrébb áll)* Ezt hogy érted, nagymama?

D: Mit?

F: Hogy nagy ma a forgalom.

D: Az előbb beállított egy kislány, és azt mondta, hogy én a dédmamája vagyok, és amikor megtapogattam az arcát, a dédunokám vonásait éreztem. Én már a kezemmel látok, az ujjaim a szemeim. De sokszor nem tudom, hogy jól látok-e velük, vagy csak azt érzem, amit látni akarok... Néha olyan vagyok, mint egy szobrász, aki az agyagot formázza. Lehet, hogy én alakítottam olyanná annak a kislánynak az arcvonását, mert azt akartam, hogy a dédunokám legyen. Mindjárt megtapogatom a te arcodat is...

F: Nem lehet. Most nincs időnk elmagyarázni, de nem mehetek közel hozzád. Puszi sincs, se ölelés, most mellőzendők az üdvözlés eddigi formái.

D: Te meg vagy fázva, fiam?

F: Tessék? Hogy? Ja, nem, csak allergia.

N: Itt van még?

D: Kicsoda? Én? Hol lennék? De miért magázol, lányom?

N: Nem te, hanem Réka.

D: Ami engem illet, nem tudom, hogy itt vagyok-e még. Néha úgy érzem, hogy már elmentem. Különös érzés. Itt vagyok, és mintha itt se lennék. Mint aki csak beugrott még valamiért, mert elindult valahová, de elfelejtett valamit. Mondjuk az ernyőjét, mert esni fog odakint, de már megy is... Különben én soha nem mentem vissza ilyenkor az ernyőért, mert balszerencsét jelent visszafordulni. Most mégis, mintha megszegtem volna ezt a szabályt, de nem a saját akaratomból. Nem ám! Ami pedig Rékát illeti, már elment.

N: Mennyi ideje?

D: Öt perce... vagy fél órája. Nem tudom, nem túl jó az időérzésem.

F: *(leteszi a nyulat)* Mennünk kell!

D: Ne arra menjetek!

F: Pedig én azt az ajtót látom nyitva.

D: Mondom, hogy éppen az ellenkező irányba ment, láttam.

F: Rendben, akkor arra megyünk.

N: Nem mond igazat.

F: Honnan veszed? De hát a nagymamám!

N: Nem hallottad, azt mondta, hogy *látta*. A hangja is megváltozott.

F: Ez már tényleg nem ő. Valami megszállta. Ne hallgassunk rá!

D: *(kétféle hangon)* Arra ment... Ne figyeljetek rá... Arra ment... Ez nem én vagyok.

F: Viaskodik a valamivel. Úgy segíthetünk rajta, ha továbbmegyünk.

(kimennek, csöröggni kezd a férfi zsebében a mobil) Az anyám az. Nem veszem fel. Mit mondanék neki, ha megkérdezi, hogy hol vagyunk? Amíg a lakásunk különböző korú állapotaiban jártunk, addig azt mondhattam volna neki, hogy otthon, de most...

N: Furcsa.

F: Micsoda?

N: Hogy van internet, meg térerő.

F: Az is azt bizonyítja, hogy nem vagyunk messze a jelentől.

N: Ez is a te emléked. Vagy nem. Erre-arra ráismerek.

F: Mintha a te és az én emlékem lenne összekeverve.

N: Ahogy a génjeink öröksége keveredik össze Rékában.

F: Ez az a ház, ahol felnőttem, és az a ház, ahol te felnőtöttél, de egybegyúrva. Ez lehet az origó.

N: A labirintus közepe. Honnan jön ez a nagy szél?

F: Inkább huzat.

N: Mintha egy nagy szörny fújtatna.

F: Talán egy nagy bika?

N: Félig bika, félig ember. *(hangos csattanás, összerezzenek)*

F: Hallottad? Bevágta az összes ajtót mögöttünk. Fenébe!

N: Hogy találunk így vissza?! Valami van ott. *(valami nagy sötétet látnak maguk előtt, aminek szarva van, ez ki is lehet vetítve, de a színpadon is lehet díszletként, suttogva folytatják)* Ugye, ez nem a...

F: Minótaurosz.

N: Remélem, Rékát nem bántotta! Hol lehet a kislányunk? Ha ez a dög csinált vele valamit, én...

F: Mintha porból lenne, a múlt porából! Ez inkább a Múlttaurosz.

N: Mi?!

F: A Múlttaurosz. Ne engedd, hogy hozzád érjen, mert akkor megöregszel, és meghalsz.

N: Honnan tudsz ennyit róla?

F: Gyerekkoromban visszatérő rémálmom volt. Azt hiszem, ez az összecsomósodott rossz, ahogy a pormacska a szekrények alatt az összecsomósodott piszok. A félelmek és a szorongások sűrítménye, amik az életünkben kínoztak bennünket.

N: Remélem, hogy nem kapta el Rékát! Észrevett bennünket! Jön! Lassan vándoroz, mintha öreg lenne. Hová mész?

F: A régi gyerekszobámba!

N: De miért?

F: Majd később elmagyarázom!

N: Akkora a por, hogy alig látok. Nem kapok levegőt. Megfulladok.

F: Itt a szoba!

N: A maszok! Kiestek a zsebemből! Visszamegyek értük.

F: Nincs rá idő! Hagyd őket!

N: Mi az a lyuk a padlón? Mindig ott volt?

F: A menekülési útvonalunk. Meséltem már róla, nem?

N: Egy pince? Vagy mi?

F: Pince, padlás, a jelen... de előszobának is fel lehet fogni. Attól függ, honnan nézzük.

N: Követ bennünket!

F: *(keresni kezdi a lányát)* Réka! Réka! Megvagy! Végre! Nézd, ide bújt, a szekrénybe! Kislányom! Le kell ugranunk azon a lyukon! Ne félj!

N: Jön a szörny!

F: Összeesett! Mintha valaki lelőtte volna!

(leugranak a lyukba)

N: Ilyen a zuhanás? Inkább, mintha felfelé repülnénk.

F: *(újra világos van)* Itthon vagyunk, hazaértünk végre. Ez a régi lakásunk, pontosabban a mostani.

N: Kicsit porosak lettünk *(leporolja magát)*

F: Ez a Múlttaurosz pora.

N: Mi lett a szörnyel?

F: Mintha valami elpusztította volna.

N: Nekem is úgy tűnt, de micsoda?

F: Azt nem tudom.

N: Szóval ez volt a terved. Mi lett volna akkor, ha az a lyuk nincs a gyerekszobában? Elvégre a gyerekkori lakásod az én gyerekkori otthonommal keveredett össze. Mi lett volna, ha az a lyuk máshol van?

F: Kockáztatnom kellett. Ahogy az is beigazolódott, hogy a hely ahhoz az útkeresős játékhoz hasonlított, aminek meg kell találni a közepét a golyóval, és ha megtaláltad, a golyó átpottyan a másik oldalára, ahol folytathatod a játékot. A játék egyik fele, ahonnan ideestünk, a múlt, és a másik, ahová estünk, a jelen.

N: Miért nem függőlegesen estünk át a másik lakásba, amikor ez az egész elkezdődött?

F: Ez jó kérdés, és nincsenek rá konkrét válaszaim. Valahogy az oldalára billenhetett a játék egy pillanatra.

N: Ezek szerint abban a világban értelmét veszti az olyan fogalmak, mint a vertikális és horizontális.

F: Igen, és azt is gyanítom, hogy voltaképpen nem haladtunk, mármint térben nem, csak az időben... Azért is tudtunk a labirintus közepéből ide cseppenni vissza.

N: *Cseppenni...* erről megint csak a *cseppfertőzés* szó ugrik be, nem tehetek róla. Remélem, hogy a szüleink jól vannak, és vigyáznak magukra. Nekünk is vigyázni kell. Talán még ennél is jobban... elárulnád, hogy mit csinálsz?

F: Ki akarom nyitni az előszobaajtót.

N: Ne! Nem akarok megint a labirintusba kerülni...

F: Nem fogunk. Nyugi! Már senki sem fog átkerülni sehova, legfeljebb a... lépcsőházba. (*kinyitja az előszobaajtót*) Látod?

N: Végre megint a négy fal között. Jobb, mint a hús vagy a száz fal között...

F: (*a kislányához fordulva, előveszi a törött játékot, és odaadja neki*) Tessék! Elejtetted és összetört. A golyó meg elgurult valahová...

R: Én tudom, hol van a golyó.

F: Tényleg? Hol?

R: A Múlttauros szívében.

N: Aha. Mindig is élénk volt a fantáziád.

R: De láttam, mielőtt leugrottunk.

F: Réka biztosan sokkot kapott, nem csodálnám.

R: Valahonnan szél jött, felkapta azt a kis golyót a földről, és belefúródott a Múlttauros szívébe. Azért esett össze. Azt a kis golyót mintha egészen közélről láttam volna, és mindannyian ott tükröződtünk benne, mint egy kicsit torzító tükörben, egyszerre voltunk viccesek és ijesztők. Mi voltunk Thészeusz.

N: A Múlttauros porból volt, mégis szív dobogott benne?

R: Ez miért olyan furcsa? A Károly atya is azt szokta mondani a templomban, hogy mi is porból vagyunk. Mégis van szívünk.

F: Mindegy, a lényeg, hogy megszabadultunk attól a szörnytől.

R: Nem szörny volt, csak a múlt. Csak az emlékek. Először segíteni akartam neki, de nem engedte. Fújtatott. Ő is hozzánk tartozott.

N: Most már nem kell tőle félni.

R: Eddig sem kellett. A múlt pora a ma talaja.

F: Hogy mi? Olyan jó, hogy megint te tanítasz bennünket, kisasszony! A lényeg, hogy már elpusztult.

R: Nem pusztult el. Mivel szembenéztünk vele, megszelídült, és magunkkal hoztuk.

N: *(megint porolni kezdi magát)* Ez a sok por...

F: Ez ő...

R: Nem, ezek vagyunk mi. *(Réka a játékot nézegeti, aztán a szülei felé mutatja)* Nézzétek csak! Eltűntek a labirintus falai, és nem vár már a festett szörny sem a közepén!

III.

(néhány hónappal később)

F: Szerencsére már nincs karantén. Ha lenne, nem tudnám átvenni a Töreki-díjamat, amit a legújabb játékfejlesztésemre kaptam. Biztos örülne az öreg, ha megtudná, hogy díjat neveztek el róla. Még most is a fülemben cseng a hangja. Tudod, amikor utoljára beszéltem vele... Amikor a labirintusban felhívtál.

N: Szerinted mi lehet a nagymamáddal? Sokat gondolok rá. Sajnálom.

F: Én is. Hogy mi akarhatott eltéríteni bennünket a célunktól, és miért? De nem tudok rájönni. Szinte mindenre van valamiféle magyarázat, ami a labirintusban történt velünk, csak erre nem.

N: Azt mondják, lehet második hullám is.

F: Tudom, sajnós. De remélem, kapunk pár hónapnyi időt még előtte. Csiki-csuki helyzetben vagyunk, mint a malomban. Tudod? Hol bezár, hol kinyit. A díj után járó összegből vehetünk végre Rékának egy jó telefont, elég nagy már hozzá... És ha legközelebb nem tudjuk hol van, akkor elég lesz csak felhívni.

N: Jó ötlet! De reméljük, nem lesz legközelebb. Mármost mindig tudni fogjuk, hol van. A *Karanténlabirintus* tényleg klassz videojáték lett. Közepén a titokzatos Múlttaurosossal. Talán azért lett akkora siker, mert olyan... valószínű. Mintha jártál volna ott. Mintha már mindenki járt volna ott. *(a nő kinéz az ablakon)* Milyen üres az utca! Mintha valaki közeledne odalent. Furcsa kopogást hallok. Egy vak néni. Ez nem lehet! A nagymamád! Hogy kerül ide?!

F: *(a férfi is az ablakhoz ugrik)* Hol?

N: Nem, mégsem ő. Bocs, csak annyira hasonlított rá.

F: Most meg hová tűnt? Az előbb még ott lépegetett a járdán...

N: Biztos bement valamelyik házba. Talán... éppen a miénkbe. Úristen! Hol van Réka!

F: Nincs a szobájában! Réka! Réka! *(felforgatják az egész házat)*

N: A szívbajt hoztad rám... *(megkönnyebbülve)*

F: Megtaláltad?

N: A tükrös szekrénybe bújt be. Tudhattam volna, hogy ott lesz! Mostanában mindig azt bámulja. A tükre olyan, mintha a labirintus lenne, mintha egy ajtó lenne egy másik, ugyanilyen lakásba. Én a labirintus óta nem szeretek ránézni. Ellentétben Rékával, aki olyan vágyakozva nézegeti, mintha vissza akarna menni a tükörlakásokba. Mintha csak azokban látná igazán magát.

F: Mintha csak azokban látnánk igazán magunkat... *(a nő már majdnem meghajolna)* Még ne hajolj meg! *(a férfi lefogja)*

N: Jön még valami? Nem ez volt a végszó? Ez olyan végszavas volt.

F: Tudod, a vers, amit az utolsó próbán még benyomott a szerző.

N: Ja, tényleg! Most, hogy a karantén befejeztével már nem kell több online versmondást hallgatniuk, mert boldog-boldogtalan azt csinálta a közösségi oldalakon, megint versekkel akarod őket szórakoztatni?

F: Nem versekkel, csak egy verssel. A szerző ragaszkodott hozzá. Rövid lesz. Örülj neki, hogy ez már legalább nem online drámaközvetítés.

N: Biztos vagy benne?

F: Hát persze, itt vannak a nézők.

N: A nézők. Ők is olyanok, mint a tükrös szekrény. Tükröződik a terem a szemükben, mintha bennük folytatódna tovább. A mi szemünkben meg ők tükröződnek... Most helyet cseréltünk, én vagyok a néző, mi vagyunk a nézők. Te meg én. *(leülnek a színpadra, egy darabig, és csak a nézőteret figyelik)* Szóval nem online. De valami kamera biztos van valahol. Kamera az mindig van. Ugye, megmondtam! Ott van egy, tessék!

F: Nem tudtam, hogy már a kamerára is allergiás lettél. Eddig az volt a vágyad, hogy egy filmben...

N: Sok mindenre választ kaptunk, de a legfontosabbra nem. Hogy mi hozta létre a labirintust? Mi a labirintus?

F: Elmondjam?

N: Á, inkább ne. A nézők nem szeretik, ha megmagyarázzák nekik a dolgokat.

F: Hadd mondjam el!

N: Ne!

F: Egy metafora. Annak a metaforája, hogy a „karantén” alatt túl sokat voltunk odabent. Csak lakások voltak és szobák, és ezek lettek számunkra a világok. Meg persze mást is kifejez. Nagyobb dolgokat is.

N: Metafora volt? Akkor nem is volt valóságos.

F: De. A metaforák is valódiak. Különben... mi lesz otthon a vacsora?

N: Majd útközben veszünk valamit.

F: Megint?

N: Csak nem gondolod, hogy az előadás napján volt időm főzni? Egyébként az allergiád jobb már?

F: Sokkal.

N: De azért ma is a nappaliban alszol, oké?

F: Oké.

N: Milyen volt játéktervezőt játszani, amikor gőzöd sincs a programozásról?

F: Kezdhajolj meg a verset?

N: És Réka? Lehet, hogy ő is azt hitte, hogy vége, és már hazament.

F: Ő a szekrényből mondja.

N: Ki se jön meghajolni?

F: Nem hiszem. Kezdhajolj meg?

N: *(bólint)* Azt hittem, be akarod fejezni.

F: Mit?

N: Hát a darabot.

F: Úgy akarom befejezni, hogy el akarom kezdeni.

N: Mit?

F: A verset.

N: Ja, akkor ez egy ilyen saját farkába harapó kígyó, ahol a kezdet és a vég összeér.

N, F (*közösen, Réka a szekrényből*):

*Bolyongani egy sziámi
harcoshal labirintuskopoltyújában,
mint egy buborék-Thészeusz,*

*akit félt egy Ariadné-árnyék,
vagy mint bárki,
és tudni, hogy csak egy fonál van.*

*Amikor kijutsz belőle: bejutsz,
s valami vár még,
amire nem kell várni,*

és a Minótauros is csak kvázi.

F: Mondtam, hogy rövid lesz.

Függöny